

⁴⁰Uo. — és „Fejét imádkozva lehajtotta...”⁴⁰ Alattvalóként elismeri az Úr nagyságát, beléje vetett hitét cselekedetei igazolják. Ő is lemondása által lesz az igazi hatalom és a tökéletes szépség részese a mese csodálatos befejezésében. Isten maga ruházza fel végtelen dicsőségével. Az ifjúnak van „bátorsága” ahhoz, hogy a magasból a porba hulljon, aszkézisében megéli a zuhanás fájdalmát — ez megtérése titka, s így lesz az angyalok mása már földi életében.

A megtérő hős Wilde-nál végső soron bukása nyomán válik krisztusivá. A szenvedés „mélységeit” megismerve egykori önmaga halálával nyeri el az üdvösséget. Az engedelmes Jézus nagyszabású gesztusait másolja le, aki alászállt, emberré lett, hogy a kereszten elszenvedve a kínhalált, majd harmadnapon feltámadva halottaiból szabadítást hozzon a világnak. Azt a Jézust követi, kinek „műve” a passióval lehetett csak teljes.⁴¹ Az ő fájdalmas-szép útját járja végig az ír alkotó életében és művészetében számos változatban. Ily módon mutat túl önmagán a herceg meséje is. A fájdalom létél-ménye, a szív meghasadása és az evangéliumi boldogság megtapasztalása azon misztériumok, melyek az olvasó tekintetét a hősön keresztül Krisztusra irányítják. Az alkotó játéka szerepről szerepre az ő üdvözítő drámájára utal, melyet majd álarcaitól megfosztva a művész saját bukásával valóságosan is megél és hitelesít.

⁴¹Vö. Szent Pálnak a Fiú kenózisáról szóló elmélkedésével (Fil 2,5–11).

FECSCHE CSABA

A ló szeme

*olyan egyedül volt
ahogy ott állt
a teherautó platóján
háttal a menetiránynak
s nézte az ismerős udvart
a kapuban báméskodó
szomszéd kisfiút aki azokba
a nagy lószemekbe nézve
úgy érezte szerencsétlen állat vádolja
őt amiért engedte hogy kocsira
tuszkolják és kipányvózzák
fájdalmasan felnyihogott
mint aki tudja mi vár rá
a fiú persze tudta már mert mondták
a felnőttek hová viszik s miért
és felzúgott a motor és nagy porfelhő
nyelte el az autót platóján a nyugtalanzkodó lóval*

A hiányzó lépés

*zavaros ügy ez kétségtelen
ha már ügy csak zavaros lehet
bizonytalan a dramaturgia
tisztázatlanok a szerepek
egymást sűrűn cserélő érzések
nem tudni még kis malőr
vagy éppen katasztrófa közelít
s lesz-e ereje visszavonulni
egy befogadó tekintetből
föladni a nehezen megszerzett
pozíciót szavak helyén sebek –
várja hogy megszólaljon a telefon
de csak egy téves kapcsolás
játszik az idegeivel
zsebében egy levél nyugtató
meg egy nyugtalanító levél
nem bírja rászánni magát
hogyan lépjen egyet
akár előre akár hátra
csak kimozdulni a holtpontról végre*

Ami lehetne még

*kiüt rajta a tenger sója
emlékezni kezd a bőr
testet cserél a szerelem
a sérült szó szutyka kidől*

*látni a parti sziklákon a tenger
szétloccsant agyvelejét
egyik történet mint a másik
nincs ami lehetne még*